

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn. Dovenetelweg 57^a 2555 TD 's-Gravenhage Tel. 070-684541
Secretariaat: Talinglaan 21 2566 VN 's-Gravenhage Tel. 070- 634101

W E E K B L A D

=====
nadruk verboden

23e jaargang nr.35

=====
4 mei 1979

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Ons onderwerp werd door U bij het begin van het verenigingsjaar voor deze bijeenkomst gekozen en draagt als titel:

TRAPPEN VAN INWIJDING
=====

U dient te beseffen, dat dit in feite een mystiek onderwerp is. Op het ogenblik, dat u menselijk-logisch gaat denken geeft u de inwijding een aantal trappen achterna en komt u niet meer tot werkelijke inwijding.

Inwijding is n.l. iets wat boven de logica uitgaat. Toch wil ik trachten dit onderwerp altans in de inleiding zo zakelijk mogelijk te behandelen en zal daarom allereerst trachten het karakter van inwijding weer te geven. Daarnaast zal ik verschillende trappen daarvan omschrijven, zonder mij overigens daarbij te refereren aan de verschillende inwijdingssystemen die op aarde bestaan. Hun aard en hoofdeigenschappen zal ik eveneens zo duidelijk mogelijk weergeven.

Inwijding is in feite een wakker worden in een grotere wereld. Er kan een ogenblik komen, dat je eigen besef opeens in staat blijkt samenhangen te overzien, die voordien duister bleven. Dit is het eigenlijke bij elke inwijding.

Men denkt vaak, dat inwijding vooral het verwerven van geheimen is. Dit is niet juist. Het is het zien van werkelijke betekenissen, ook daar, waar je eens geheimen of mysterieën hebt vermoed.

Men denkt ook, dat inwijding het verwerven van kracht betekent. Maar elke mens heeft krachten. Inwijding betekent gemeenlijk echter wel, dat je leert de krachten en mogelijkheden waarover je beschikt, beter te gebruiken.

Het zal u duidelijk zijn, dat dit alles niet geheel in één keer te bereiken valt. Ook iemand, die de top wil behalen in een bepaalde sport zal beginnen met trainen, dan wedstrijdes van de laagste soort spelen om zich langzaam maar zeker steeds op te werken tot men het maximum leert presteren en mogelijk evenzeer wordt bejubeld als een zekere Johan Cruyf. Maar wanneer je begint ligt dit laatste altijd weer alleen als mogelijkheid in het verre verschiet.

Een inwijding begint in feite met een aanvaarding - wanneer het gaat om een werkelijke inwijding. Het eerste punt is altijd weer je aanvaarding van een bepaalde ontwikkeling en het aanvaardt worden door hen, die in een gelijke ontwikkeling reeds wat verder zijn gekomen.

In deze fase wordt je gekonfronteerd met hetgeen die anderen doen. Je luistert naar hetgeen zij zeggen, je volbrengt de taken, die zij je opleggen. Het lijkt enigszins - en gelukkig maar een heel klein beetje - op een soort groentijd zoals eerste jaarsstudenten die door plegen te maken.

Zo krijg je langzaam maar zeker een beeld van jezelf maar ook van de groep of richting, waarin je probeert deze inwijding te bereiken.

De eerste fase is dan altijd weer de konfrontatie met jezelf. Je moet leren beseffen, hoe je jezelf ziet te midden van die gemeenschap of richting. Zodra je eigen positie daarin door jou juist gedefinieerd kan worden, zul je ook als vanzelf leren op welke wijze je in dit geheel werkzaam bent. Je overziet de samenhangen en je krijgt een beter begrip voor al, wat er gebeurt. Vele mysterien van eens worden opeens beleefbaar. Zij zijn open, zijn voor jou toegankelijk.

Wanneer je deze fase doorlopen hebt, begin je aan een soort opleiding zoals voor een vak: Je hebt nu de lagere school gehad en nu wordt het tijd, dat je je gaat specialiseren.

Ook dit klinkt velen vreemd in de oren. Zij menen immers, dat inwijding een kosmische zaak is en hebben daarin zelfs gelijk.

Maar inwijding is alleen in zijn uiterste konsekventie waarlijk en bewust kosmisch. Wanneer je bezig bent om iets te bouwen, dan zul je verschillende specialismen van node hebben. Er is soms behoefte aan een steenhouwer, een timmerman en mogelijk zelfs aan een loodgieter of een stucadoor.

Omdat je nu de werking van het geheel enigszins kent en ook enig beeld hebt van je eigen plaats daarin, zie je ook welke taak op dit ogenblik binnen het geheel voor jou de meest juiste is.

In die taak ga je je nu bekwamen. In feite is dus de tweede trap van inwijding eerder een kwestie van specialisatie dan van het verwerven van een groter universeel bewustzijn. Maar dank zij deze ontwikkeling wordt je ook meer en meer bewust deel van een grotere activiteit.

Wat je doet is een aanvulling van hetgeen anderen doen. Al wat jij tot stand brengt heeft alleen maar zin, wanneer anderen daarvoor een verdere aanvulling op de juiste wijze weten te vinden. Het is de verbondenheid en de samenwerking, die voorop staat. En dit is een tweede fase van bewustwording.

Heb je deze fase eveneens overwonnen, dan wordt je opnieuw met jezelf geconfronteerd. Je weet nu, wat je kunt. Je weet nu ook beter, wat die gemeenschap of richting is, waarin je werkzaam bent.

Maar je komt al snel tot de konklusie, dat er ook buiten die gemeenschap enorm veel van belang bestaat. Je aandacht richt zich nu mede naar buiten.

Tijdens deze derde fase van inwijding zul je soms zelfs geneigd zijn, het gehele systeem dat je aanvaardde terzijde te stellen. Je wilt dan vaak de gehele gemeenschap, waarin je werkt terzijde stellen omdat je het gevoel hebt, dat je een taak moet vervullen. Je voelt je daarbij als een zendeling, die voor het eerst de wildernis ingaat.

Maar al snel ontdek je, dat een zendeling die alleen de wildernis ingaat al snel pleegt te verwilderen. Om uit te voeren wat je belangrijk acht, heb je anderen nodig.

Het ik wordt meer en meer een zelfstandige eenheid. Je kiest je eigen taak en bent niet meer zo sterk binnen het systeem gebonden, maar aan de andere kant ben je van het systeem gemeenlijk zeer sterk afhankelijk geworden: het is het systeem, waaruit je de krachten moet verwerven om datgene te doen, wat je wilt volbrengen.

In deze fase is het dus de voortdurende wisselwerking tussen het besef van de innerlijke kracht en kring en de wereld daarbuiten, waaruit een nieuwe verwijding van bewustzijn mogelijk wordt.

Je gaat zien, dat je eigen beleven en formulering in feite bijkomstig is. Je leert te kijken naar de essentiële dingen, de harmoniën, zoals wij dezen noemen.

Het leven in die harmoniën betekent weer een aanpassing die niet alleen binnen een inwijdingssysteem denkbaar is, maar die gemeenlijk alleen vanuit een inwijdingssysteem in kosmische zin tot stand kan worden gebracht.

De weerklank met het geheel geeft je overzicht. Het overzicht wordt dan op de duur zo groot, dat je leert beseffen dat je eigen taak en de gemeenschap, waartoe je behoort uiteindelijk maar bijkomstigheden zijn. Maar je beseft ook steeds beter dat jij, door hetgeen je bent en nastreeft, binnen het systeem altijd nog het beste kunt functioneren.

Je gaat grote lijnen zien, die niet door mensen bepaald kunnen worden. In het begin dacht je, dat je een schilderij maakte van de schepping. Nu ontdek je, dat je alleen wat kleurtjes invult tussen lijnen die een ander getrokken heeft - dus in een soort voorgedrukte plaat.

Op dat ogenblik ga je je interesseren voor de grote ontwerper van die plaat. Je vraagt je af: Wiens werk doe ik eigenlijk?

In deze nieuwe fase van inwijding wordt de mens bijna introvert: de wereld buiten hem is iets, wat voor een groot deel aan hem voorbijgaat. Zijn gevoelswereld is t.a.v. die buitenwereld eveneens nogal vlak. Maar in zichzelf voelt hij dan voortdurend het grote raadsel: wat is er eigenlijk gaande, wat is het, waaruit ik dit alles doe? Waarom leef ik, waarom doe ik dit.

In die overpeinzing kom je tot een geheel nieuwe definitie van jezelf. Want het is steeds weer een zelferkenning die aan elke nieuwe trap van inwijding vooraf zal gaan.

Je zegt tot jezelf: Ik ben dus kennelijk een functie van een groter geheel. In dit geheel erken ik bepaalde eigenschappen. Wanneer dezen in het geheel bestaan, moeten zij ook in mij bestaan. Maar op welke wijze is dit het geval? Welke samenhang tonen zij in mij?

Vanaf dit ogenblik verlaten wij in feite het rijk van alle logica, van alle psychologie, van alle zelfbeschouwing in de gangbare beperkte esoterische zin.

Je gaat leven in een nieuwe wereld. Dit betekent gelijktijdig een nieuw leerlingschap. Je was misschien in eigen ogen reeds meester, maar nu ontdek je, dat je niets weet.

Je richt nieuwe bouwwerken van gedachten op en begint mogelijk heel eenvoudig met een soort hutje in een zomerlandsfeer of een kleine tempel ergens gelegen nabij de sferen waarin de kleuren overheersen.

In dat bouwwerk leef je je dan uit, zeggende: dit is mijn werkelijkheid. Tot je beseft: ik leef niet in een werkelijkheid, maar heb alleen voormijzelf hier een brandpunt geschapen. Ik kan vanuit mijzelf een brandpunt tot standbrengen, waardoor het geheel van de krachten in mijzelf werkzaam is. En het is nu mijn eerste taak geheel te beseffen, hoe deze kracht werkt in mij.

Dan zie je dat allerhande uiterlijkheden vervloeien. Zij hebben geen betekenis meer. Aangenomen dat u dan nog steeds op aarde leeft - al zult u dan reeds een behoorlijke ouderdom bereikt hebben - zo zien wij, dat u zich meteen weer begint door te bereiden op de volgende stap.

Deze is mogelijk een van de meest wonderlijke, die er voor ons kunnen bestaan. Je hebt nu het hoge licht gevonden en geleerd, hoe dit in jezelf te beleven en te verzamelen.

Je weet nu ook, dat het brandpunt-zijn niet alleen maar voortvloeit uit een voorstelling, maar een deel van je persoonlijkheid en wezen is geworden. Nu ga je terug.

Je gaat terug naar de wereld met haar beperkingen. Je gaat mogelijk nog verder terug tot de duistere werelden. In die werelden, gedreven door het licht dat in je is, zoek je uiteindelijk de harmonie te erkennen, die er kan bestaan tussen licht en duister.

Dit is een zeer zware taak. Menigeen komt uit zijn eerste excursies op dit gebied tamelijk gehavend terug, dat kan ik u verzekeren. Maar men keert terug tot zijn rustpunt.

Op de duur leer je beseffen, dat er ook hier een soort samenspel bestaat. Wanneer een element van potentieel licht in het duister bestaat zo leer je, dan past het niet in dit duister. Maar het ziet zichzelf wel als duister.

Het is nu de taak van alle delen van het licht, in een dergelijk wezen het licht te wekken en het terug te voeren naar de werelden van licht, zodat de tegenstelling bewaard kan blijven en het evenwicht zal blijven bestaan.

Je ziet jezelf dan echter niet meer als een redder van zielen of een beschermer b.v. van mensen en hun rechten.

Je beleeft jezelf nu als iemand die in een voortdurende bezigheid, de eeuwige balans gaande houdt, waardoor de uiting in de schepping mogelijk blijft.

En zelfs wanneer je dit alles reeds lange tijd gedaan hebt - en een mens die deze trap bereikt is dan zeker al lang overleden - dan leeft u in een geestelijke wereld en moet u gaan uitmaken, wat u doet.

Heel veel van degenen, die in dit stadium hun geestelijke inwijding voortzetten, kiezen hier voor een beeld van strijd. Het klinkt mogelijk wat kinderboek-achtig, maar als piraten klouteren zij dan met hun lichtende zwaarden tussen de tanden naar beneden om in duistere werelden de duivel wel eens mores te gaan leren.

Maar de duivel heeft al mores, al zijn dat andere zeden dan in lichtwerelden of de ghemel gebruikelijk zijn. Dientengevolge is die strijd eigenlijk nutteloos. Het enige wat men zo doet is alles, wat men reeds voordien gedaan heeft: Je kunt licht bewustmaken van zichzelf en voegen bij alles wat reeds bewust in het licht leeft. Duister kunnen zij afwerpen, omdat zij licht zijn. Maar verder komen zij gemeenlijk niet.

De rest is dus een nutteloze strijd, een zinloze inspanning. Wat je op de duur toch wel gaat beseffen. Dan gaat men, zoals degenen, die reeds eerder een andere keuze maakten reeds weten: ik ben alleen maar licht. Ik ben echter meer: ik ben licht én duister. In mij zijn alle dingen saamgevoegd en daardoor kan ik ook alle dingen beleven en zijn.

De erkenning van het ik brengt dan een nieuw streven met zich. Het ik wil de totaliteit ervaren, maar nu niet meer uitgedrukt in tegenstellingen, doch als eenheid.

Op het ogenblik dat het ik dit besluit neemt begint iets, wat men wel eens aanduidt als de gang door het verschroeiende licht. Wat dit betekent is moeilijk voor te stellen. Je zoudt er een verhaal van kunnen maken. Om een beeld te geven: Stel u maar voor, dat er een soort enorme tuinslang uit licht bestaat. Deze reikt tot ver achter de horizon, het beseffbare.

Jij gaat daarin binnen, gedreven door het gevoel, dat je hierdoor heen moet. En hoe verder je gaat, hoe meer je verliest, maar ook hoe meer je je bewust wordt van de essentie van ik en al.

Je zoudt vergelijkend kunnen stellen, dat alle waan en waanwerelden grotendeels worden weggebrand door dit licht. Wanneer je aan de andere kant van deze tocht de slang verlaat ben je eindelijk rijp om waarheid te ontvangen.

Ook deze goddelijke waarheid ontvang je trap na trap, dosis na dosis. Want wie alles tegelijk zou moeten verwerken zou daaronder ongetwijfeld bezwijken.

De eerste waarheid die je leert is dan de waarheid omtrent het evenwicht in de schepping. De tweede waarheid die je leert is de waarheid omtrent de schepper. En de laatste waarheid die je ooit leren zult is de waarheid omtrent jezelf. Want deze waarheid is voor het ik en voor de mens het zwaarst te dragen. Ook wanneer hij reeds langeleden gestorven is.

Dan blijft alleen nog de laatste stap, die naar het

enige werkelijke en blijvende meesterschap voert, over.

Het werkelijke meesterschap berust op de erkenning van de Godheid en het ik. Het ik wordt beleefd als een directe en scheppende functie van de godheid waarbij de totale kracht van de godheid scheppend geuit wordt door het element, dat je zelf vormt.

Dit is dan het ogenblik, waarop je met je werkelijke taakvervulling bewust kunt beginnen: een taak, die niet gebonden is aan verschijnselen, maar die uitgedrukt kan worden in de kosmische wetten zelf.

Wanneer ik u dit alles zo opsom, is het een mooi verhaal. Wat de meeste toehoorders daarbij zal ontgaan is de enorme strijd, die elke fase opnieuw je kan kosten. Want vergeet niet, dat u elke keer met veel moeite een beeld van uzelf opgebouwd hebt.

Wanneer u beginnen wilt, deze mystiek-kosmische weg te gaan, deze belevingen waar te maken, hebt u een beeld van uzelf als iemand, die dit alles aankan. En steeds weer blijkt op de duur, dat u het niet aankunt.

U denkt, dat u het wel even zult maken en dan blijkt dat u alleen door moeizaam voort te kruipen als een door de waarheid half vermorzelde slak verder zult kunnen komen.

Dat is een enorm denouement, een ontmaskering, een teleurstelling ook. Dit alles te aanvaarden is een van de moeilijkste dingen, die er kunnen bestaan.

Denk nu niet, dat in dit proces de persoonlijkheid te loor gaat. Maar in elke fase als zoeven door mij summier beschreven sta je voor het feit, dat je alle beelden omtrent jezelf, die je mogelijk met veel moeite hebt opgebouwd, terzijde moet stellen om voort te kunnen gaan.

Steeds weer blijkt, dat je niet verheven bent, maar terug dient te keren tot de basis van hetgeen je bent, de kern ook van alles wat jou en je wereldbesef in stand houdt.

Dit is in feite de zwaarte, de belasting, die een inwijding met zich brengt. Niet het gebeuren zelf dus. Want wanneer je in een waanwereld met elementen gekonfronteerd wordt of demonen moet overwinnen, is het in feite maar een spel, een soort opvoering van Roodkapje op een geestelijke kleuterschool.

Het is immers een soort komedie, waaronder je alleen werkelijk lijden kunt wanneer je haar voor werkelijkheid gaat houden. Dit komt nogal eens voor, maar is op zich toch geen overmatige belasting.

De moeilijkheid is naderhand te erkennen dat het eindproduct van al die strijd, het ik, ontdaan moet worden van alle vertoon, van alle illusie van macht die in het spel is opgebouwd.

Het zal u duidelijk zijn, dat wij de trappen van bewustwording op aarde plegen op te bouwen uit verschillende menselijk erkende gradaties, b.v. 33 of 39 graden. Anderen volstaan met 9 werkelijke graden van inwijding. Maar een dergelijke indeling is onbelangrijk en heeft weinig, zoals iets, met de werkelijkheid te maken.

Wanneer je de trappen van inwijding werkelijk wilt omschrijven vormt de droom van Jacob een beter beeld: een ladder

naar de hemel, eindeloos, maar toch ergens buiten alle besef eindigende in het licht.

Dat zijn de werkelijke trappen van inwijding: een schijnbaar oneindige reeks van veranderingen in besef en kunnen. Helaas zijn er heel wat mensen, die hangen aan een vaste indeling en mij nu voor zullen werpen: u hebt toch ook vaste fasen van inwijding aangegeven.

Zeker. In een algemene beschrijving ontkom je daaraan niet zo eenvoudig. Maar niemand kan zeggen, op welke wijze deze stadia beleefd zullen worden. Niemand kan zeggen, op welk ogenblik een bewustzijn zich meer vernieuwt en hoeveel malen een ik de waarheid op een nieuwe wijze zal gaan benaderen.

Er zijn eigenlijk een oneindig aantal trappen denkbaar. Bovendien geldt: wat voor de een een enkele schrede is, is voor de anderen mogelijk reeds een schijnbaar eindeloze weg.

De kern van alle inwijding is niet beschrijfbaar. Dat is juist de moeilijkheid bij deze lezing: de kern ervan is de mystiek. En wat is mystiek anders dan een onuitsprekelijk gevoel, een visioen: dat onbeschrijfbaar is en een vervreemding van alles, wat de anderen rond je de werkelijkheid noemen.

Juist dit gebeurt tijdens elke inwijding: je vervreemdt van alle waarden, die voor anderen nog tellen. Misschien dat deze vervreemding bovenal de inwijding tot zo iets mysterieus heeft gemaakt.

Want de mens wil altijd weer verder bouwen op grond van hetgeen hij kent, ziet en wel volgens de waardering, waarmee hij dit beschouwt.

Dit is niet werkelijk en oneindig mogelijk. U bent uzelf. Maar wat bent U? Je kunt het natuurlijk mooi zeggen met termen als: een onbehouwen steen, die zorgen moet, dat hij een welbehouwen steen wordt.

Maar dat is dan toch alleen maar een symbool. Kunt U zich voorstellen dat u een steen bent? Neen nietwaar. Wat betekent een dergelijke voorstelling dan? Dat je ergens in moet passen.

Wat de vraag oproept, of alle behouwen stenen dan een standaardmaat kennen. Het eerlijke antwoord moet neen luiden, want een ieder voelt heus wel aan, dat hij toch weer anders is dan anderen.

Het enige wat dan van het beeld overblijft is de stelling dat het ik moet leren passen in het geheel zoals het werkelijk is. En dat betekent nu juist weer onder mensen, dat men anderen verzoeken zal, een eindje op te schikken, omdat men op deze plaats en niet ergens anders in het geheel wenst te passen.

Kentekenend voor de mensen is immers, dat zij zelfs in een dergelijke aanpassing proberen al hun illusies en zeker die omtrent zichzelf mee te nemen. En toch is het juist de illusie, die je moet verliezen, om werkelijk binnen het geheel passend te kunnen functioneren.

Maar in een mystieke wereld zijn illusies in feite niets anders dan voortdurend veranderende werkelijkheden. Vandaag ben ik koning, morgen voel ik mij een slaaf. Heden nog ben ik een demon, morgen ben ik een engel, die uit de hemel komt wieken

om anderen uit het duister te bevrijden.

In feite is een groot deel hiervan ook een spel, dat men met zichzelf speelt, een reeks fantasien, die niet meer waarde hebben dan de droombeelden die een kind opbouwt in zijn spel, omdat het anders wil zijn dan het benepen en door een ieder gekommandeerde figuurtje, dat het zich in de wereld van de volwassenen steeds weer en ondanks alles gevoelt te zijn.

De illusie moet je terzijde stellen en zo in feite ook steeds weer een stuk van jezelf verliezen: afstand doen van al die stukken die je ik noemt en die niet werkelijk deel van je wezen zijn.

Iemand heeft eens gezegd: Eerst een geslepen diamant draagt de fonkeling van het ware licht in zich. Zo zou je kunnen zeggen: eerst een mens, die ontdaan is van alle overbodingsheden is het fonkelende sierraad in de schepping.

Wanneer u denkt, dat dit snel kan geschieden, bedenk dan eens, hoeveel facetten een briljant heeft, voor zij werkelijk een brokje levend tintelend licht schijnt te worden.

En elk facet betekent weer een langdurig en zorgvuldig slijpproces. Zo een briljant reeds heel wat facetten kent, hoeveel meer facetten moet een volledig ingewijde en bewuste ziel niet kennen, voor zij het licht van de werkelijkheid kan weerkaatsen? En elk facet is een slijpproces, een strijd, een inwijding, een konfrontatie tussen schijn en werkelijkheid die zolang voortgaat, tot eindelijk het ware wezen zich gepolijst kan tonen aan het licht, waaruit de levende werkelijkheid bestaat.

Op zich een mooi beeld, waarvan je de betekenis wel kunt aanvoelen. Maar wat doe je als nuchter mens? Je zegt: Inwijding? Goed zeg. Wat heb je er aan?

Indien je eerlijk wilt zijn moet je hen antwoorden: neen, daaraan heb je eigenlijk volgens menselijke normen niets. Niet al mens. Want er komt geen geschenk uit, er worden geen bonnen bij gegeven. Het is alleen maar een verandering, die veelal grote moeilijkheden betekent. Moeilijkheden, omdat de wereld je niet meer begrijpt en jij de wereld niet meer begrijpt.

Vooraf in de eerste fasen van inwijding zal de wereld denigrerend spreken over de grilligheid die je toont, de onafhankelijkheid van je denken en optreden, terwijl je zelf juist meent de meest redelijke en meest bewuste mens te zijn, die er in de omgeving voorkomt.

Dat is moeilijk te verdragen. Je kunt natuurlijk dan wel die wereld veroordelen en beschuldigen, maar dan kun je niet meer binnen de inwijdingsweg functioneren. Dan keer je op de duur dus weer terug tot de normen van die wereld.

Je kunt ook dit alles verdragen en verder gaan. Maar dan kom je ook steeds verder van die wereld af te staan. Dus denk niet, dat een inwijding een groots geschenk is.

Helaas zijn er enorm veel mythen omtrent ingewijden, die de mens even op doen zien en doen denken: Wanneer ik dat nu ook eens zou kunnen.

Een van die verhalen is de tibetaanse meester, die een zwerveling ontmoet die bijna verhongerd is. Waarop de ingewijde op een steen wijst en zegt: daar, tsjampa - voedszaam meel - neem zoveel als je wilt. En een rots is opeens een zak tsjampa.

Mensen zien dit als een wonder en zouden graag ook zoiets kunnen doen. Dat het een speels element bevat en voor de ingewijde van geen werkelijke betekenis kan zijn, zien zij niet in. Men ziet het " wonder " als de werkelijke prestatie en dit is niet juist.

Wanneer volgens het verhaal Jezus vast in de woestijn komt de duivel en zegt tot hem: U hebt honger? Zeg dan tot deze stenen, dat zij brood moeten worden.

Dit kunnen en het niet doen, het vooral voor jezelf niet doen, is de werkelijke proeve van beheersing en bekwaamheid voor de werkelijk ingewijde. Want het brood is een illusie, En een illusie kan een ieder voeden behalve degene, die weet, dat het een illusie is. De ingewijde dient dit te beseffen.

Anderen roepen uit: maar meesters staan hoog op een rots en roepen de regen of de bliksem, die neervallen waar zij wensen en degenen treffen, die zij vijandig gezind zijn. Mogelijk is dit. Maar de waarde is als het wonder van de profeet die door kinderen uitgescholden wordt voor kaalkop. Waarop opeens een beer verschijnt, die die lastige scheldende kinderen even verscheurt.

Wanneer je zo iets kunt doen, is het mogelijk een bewijs van macht, maar zeker geen onfeilbaar kenmerk van inwijding. Mogelijk hadden de kinderen een lesje verdiend. Maar de profeet die dit zag en naar men zegt veroorzaakte, doch niet ingreep, toonde zich daardoor als een kleingeestige en wraakgierige man met weinig besef voor de kosmische werkelijkheid.

Zeker, een inwijding kan krachten in u ontwikkelen en een ingewijde zal die vermogens soms ook gebruiken, bijna speels, om een ander te helpen. Maar juist waar het om hemzelf gaat gebruikt hij deze krachten zeker niet. Hij is er deel van en moet er gelijktijdig afstand van doen. Wat ook moeilijk kan vallen.

Velen kunnen het wezen van de ingewijde niet begrijpen en verwerpen hem, al heeft hij nog zovele anderen geholpen, omdat hijzelf in nood opeens hulpeloos blijkt te zijn. Dan is er alleen een kans, dat er aan je lot nog iets verandert, wanneer anderen jou helpen.

Stel u dit voor: een onmetelijke kracht bezitten, die U voor een ieder kunt gebruiken behalve voor uzelf. Dat is ont-nuchterend en doet veel van de waarde van de inwijding teniet tot men eindelijk beseft, dat men die krachten alleen kan gebruiken omdat men zelf deel is van die kracht, terwijl het besef van de werkelijkheid voor jou het enige is, wat je werkelijk aan krachten en vermogens kunt bezitten.

Er zijn mensen die stellen, dat een meester dan toch inzicht moet hebben in alle zaken. Jaja, men stelt zich dit voor t.a.v. de kosmos zoals men zich voorstelt, dat een belastingkontroleur inzicht van de boeken van een zaak kan vragen.

Mogelijk kan de belastinginspekteur alles nalezen en narekenen. Maar de ingewijde ziet alleen het geheel en kan niet ingaan op afzonderlijke posten. Hij is a.h.w. blind voor details.

Hij kan alleen de grote lijnen nog aanvoelen en werkelijk bewust zien. Hij staat ver boven het gewemel en ziet een vast patroon, waar alle anderen nog beweging en voortdurende veranderingen menen te constateren.

Wat betekent, dat het beeld van de werkelijkheid dermate van dat van anderen afwijkt, dat de ingewijde vaak niet eens uit kan drukken, wat hij beseft.

Hij kan ongetwijfeld handelen vanuit zijn eigen beseft en weten. Maar hij kan dit niet met anderen delen en zo zijn daden voor de ander niet eens begrijpelijk maken.

Het contact met de wereld wordt dan ook al te vaak een pijnlijke ontmoeting. Maar velen menen dat het bereiken van een inwijding, het meester worden, juist inhoudt, dat zij bij anderen eindelijk erkenning zullen vinden.

Geloof mij, de werkelijke ingewijde, die meerdere trappen van inwijding heeft afgelegd, weet niet eens meer, wat hijzelf mogelijk is in de ogen van anderen. Wanneer hij erkenning krijgt, zal hij dit zelfs vaak als een keten, een gebondenzijn, ervaren: een waanwereld, die hem zozeer omringt, dat zij hem bijna vermorzelt. Hij voelt zich dan gevangen in de illusie van anderen, afgesloten van het licht.

De ware meester zoekt dan ook geen erkenning. Hij is. Trappen van inwijding brengen je dichterbij de werkelijkheid, maar dan wel een werkelijkheid, die niet menselijk is en door de meeste mensen niet eens als bestaand erkend kan worden. Hij leeft in een wereld, die voor anderen niet beleefbaar of omschrijfbaar is. Een wereld, waaruit je wel werken kunt in de wereld van de mensen, maar dan alleen voor anderen.

Dit dan bovendien nog, zonder dat die anderen ooit wezenlijk zullen begrijpen, wat je bent of wat je - ook voor hen doet.

Misschien is het dit, waarop Jezus doelde toen Hij sprak: Hoedt mijne lammeren, weidt mijne schapen. Want ik versta dit als: bescherm en geleid hen, maar laat hen zoveel mogelijk zichzelf zijn.

Misschien is het iets dergelijks, wat de gautama bedoelt, wanneer hij zegt: Geef hen het woord, maar laat hen zelf de kracht eten.

Je kunt niemand iets geven. Je kunt hem hoogstens soms beschermen, maar wat zegt een schaap dan wel van zijn herder? Wanneer schapen zouden denken zoals sommige mensen plegen te doen zou het ongetwijfeld zijn: Wat een ellendeling, wat een diktator die bepaalt, waar wij heen moeten gaan. Zeker, hij redt je mogelijk wel eens uit een kloof en maakt je los, wanneer je vast bent komen te zitten. Maar ondertussen maakt hij de dienst uit en dat is niet eerlijk.

Denkt u dat een ingewijde, die mensen probeert te helpen en te redden, anders gewaardeerd zal worden? Sommigen zullen zich mogelijk aan hem hechten en hem voortdurend voor de voeten lopen, maar de meerderheid zal eerder zijn werken beschouwen als een aantasting van hun rechten.

Om te besluiten citeer ik een verklaring van een wezen dat ik persoonlijk beschouw als een van de hoogste ingewijden. Tenminste onder hen, met wie ik ooit in contact ben geweest.

Toen ik hem vroeg: Wat is de waarheid, antwoordde hij: Het onzegbare. Daarna heb ik hem gevraagd, hoe je een dergelijke waarheid dan kunt uiten. Hij sprak: wees een nar en laat door de lach om wat je schijnbaar bent, de mens zijn boosheid vergeten.

Wat iets heel anders is dan de hoge en verheven figuur die u zich onder een ingewijde pleegt voor te stellen.

Maar de trappen van inwijding, zoals ik dezen beschreven heb, bestaan, ook al liggen de grenzen soms anders dan ik deze aangaf.

De werkelijkheid van het ik kent voortdurend andere wetten, krachten en samenhangen en kan zich niet gebonden gevoelen aan de regels van datgene, wat dit ik reeds achter zich heeft gelaten.

Dit is volkomen waar. Maar de ingewijde, die op aarde is, is in de eerste plaats mens. De ingewijde die in de sferen leeft, is in de eerste plaats ook deel van de wereld, van waaruit hij werkt.

Eerst wanneer je dit kunt aanvaarden, kun je deel hebben aan het mystieke eenzijn met het Al en kun je vanuit dit al het volledige bewustzijn bezitten en ervaren, ja, de taak vervullen, die de jouwe is vanaf het begin der tijden.

Wat moet ik U meer zeggen? Dit was mijn inleiding. Mogelijk zijn er zaken, die u over inwijdingen zoudt willen weten. Zo ja, dan kunt u na de pauze hierover uw vragen stellen. Maar besef één ding wel: Ik kan u geen inwijdingsrecept verschaffen.

Inwijding is een gebeuren in jezelf. Dit gebeuren komt op gang door je eigen wil daartoe en door niets anders. Inwijding is niet gebonden aan het verwerven van een bepaalde kennis of het verkrijgen van toegang tot bepaalde geheimen. Het is het ontwaken tot een grotere werkelijkheid.

Wanneer u dit voldoende beseft, zult u ook geen recept van mij verlangen. Wel zult u mogelijk zoeken naar een verklaring omtrent bepaalde punten betreffende inwijdingen, die u nu nog duister zijn.

In dat geval zal ik U zo volledig en juist mogelijk van antwoord dienen.

Ik wens u een aangename pauze.

-0-0-0-0-0-0-0-0-

Ik hoop, dat U allen een aangename pauze hebt doorgebracht.

Nu gaan wij over naar de punten, die op een avond als deze het belangrijkste kunnen zijn, zoals de opmerkingen of vragen, die u aan de hand van de inleiding naar voren zoudt wensen te brengen. U hebt niets te vragen? Dan staat U waarschijnlijk nog voor het eerste stadium.

Indien U echter denkt, nu reeds rustig huiswaarts te kunnen gaan, hebt u zich toch werkelijk vergist. Want in mijn inleidend betoog probeerde ik u duidelijk te maken, wat inwijding in wezen is: Niet een bereiken van een plaats boven anderen, maar het groeien naar een besef, waarin je veel meer je met alle anderen verbonden weet.

Helaas denkt men hierover op aarde vaak anders. De mensen beseffen de werkelijke verhoudingen niet.

Er stond in een krant een bericht: vrouw brak nek. Een bekende van haar reageerde: Haar man plaatste haar ook altijd op een veel te hoog voetstuk. Het was onvermijdelijk.

Iets dergelijks zien wij vaak bij degenen, die zich

luidkeels op hun ingewijdzijn willen verheffen. Zij denken aan het gezag, dat zij daaraan kunnen ontleen. Maar zij beseffen niet, dat een dergelijke houding gelijktijdig een verwijdering tusschen hen en de anderen schept. En juist die anderen zijn mededeel van de werkelijkheid.

Wanneer je dit over het hoofd ziet, komt er van werkelijke inwijding weinig terecht. Je leeft dan in een eigen waanwereldje waarin je zelden verder zult komen dan een reeks dromen over eigen grootheid, die je nooit waar kunt maken.

U zult mij vergeven, dat ik deze opmerking alsnog plaats. Ik heb echter meer te zeggen: U zult wel begrijpen dat er vele waarden zijn, waardoor je bij een inwijding werken kunt.

Niet alle mensen zijn gelijk. Ofschoon het sommigen vreemd mogen klinken zien wij, dat bepaalde fasen van inwijding soms bereikt worden langs visuele weg, dus door hetgeen men ziet. In andere gevallen ligt de sleutel in hetgeen je hoort. Soms zal men zelfs inwijding vinden door hetgeen men doet.

Elke mens heeft zijn eigen kwaliteiten en bij elke inwijding zul je uit moeten gaan van hetgeen je zelf bent. Het zou natuurlijk prettiger zijn voor u, wanneer inwijdingen een algemeen gangbaar proces zouden zijn, te verwerken in vastgelegde stadia en zich afspelende volgens vaste regels die voor elke mens begrijpelijk zijn.

De een of andere onderwijsinstelling in Leiden of zo zou dan ongetwijfeld al snel een schriftelijke cursus inwijding publiceren, bestaande uit 36 eenvoudig te volgen lessen.

Er zijn trouwens op aarde ook wel groepen en instellingen, die iets dergelijke pretenderen te doen. Maar hoe kun je ingewijd worden door iets, wat buiten je blijft?

Inwijding impliceert het vinden van een bepaalde wijding in jezelf. Een wijding in jezelf is iets, waarvoor geen woorden bestaan, omdat niemand behalve mogelijk een betrokkene geheel kan beseffen, in welk milieu dit gebeurt en welke werkzame factoren een rol spelen.

Waar de ene mens innerlijk vol is van orthodoxe hemel en hellewereldbeelden, is een ander eerder vervuld van een soort sprookjeswereld vol natuurgeesten, feen en mogelijk kom je in een dergelijk innerlijk een scort Ali Baba tegen die met een sesam open u of een sim salabim de poorten van het bewustzijn schijnt te kunnen openen.

Let wel: voor dergelijke mensen werken alle waarden van die aard, tot toverspreuken toe, omdat dit strookt met hun innerlijke toestand.

Maar zal zo iets ook voor een ander kunnen werken? Wat is eigenlijk uw weg? Mogelijk kan ik u als dank voor uw belangstelling enige tips geven.

Er zijn soms visuele elementen, die je kunt gebruiken. Maar denk nu niet, dat ik u in ga wijden, want dat kunt u alleen zelf doen. Toch bestaan er bepaalde gebaren - een visueel element dus - waarvan kracht uit kan gaan.

Laat ons eens zien, of iets dergelijks u beroert. Dan komt u mogelijk meteen te weten, in welke richting uw begaafdheid vooral ligt. Het is eenvoudig genoeg:

Je neemt wat kracht op, laat die kracht uitvloeien in

een aura en zegt tot jezelf: dit is deel van het goddelijke licht, de goddelijke waarheid. (gebaren)

U kunt nu natuurlijk zeggen: hier staat weer een geest middels een medium voor gek. Ik zal u dat niet kwalijk nemen. Maar iemand onder u zal mogelijk denken: Hé. Het was net of er iets aan mij trok. Is dit het geval, dan blijkt u dus gevoelig te zijn voor visuele elementen.

Dit kan voor u belangrijk zijn, wanneer u naar een inwijding zoekt. Indien u werkelijk naar inwijding verlangt - en ik neem aan, dat u niet alleen hier bent om te zien, hoe een ander de trap opgaat - wil ik u dan de volgende raad geven:

Indien u visueel geraakt werd of zo even spanningen hebt gevoeld, moet u proberen te letten op alle discrepanties in uw eigen wereld. Leer afwijkingen en uitzonderingen zien. U zult dan een wat ander beeld van uw wereld en werkelijkheid krijgen. Besef, dat deze verandering zich in U afspeelt. Hierdoor komt u zeer waarschijnlijk ook tot een nieuwe en voor inwijding juistere benadering van uw eigen persoonlijkheid.

Anderen zijn mogelijk meer auditief aangelegd. Dit kunnen wij onderzoeken met klanken. Ik zal ook hier een proef nemen.

Maar eerst wil ik u waarschuwen: klanken hebben voor de meeste mensen een wat dominerende waarde, omdat zij nu eenmaal de basis vormen van zijn communicatie en vaak ook zelfs voorstellingssysteem.

Wanneer ik zo dadelijk enkele klanken laat horen, zoudt u echter indien u hiervoor gevoelig bent, daarbij een zekere spanning moeten ervaren, die op verschillende plaatsen op kan treden.

Het kan iets zijn, wat vooral het hoofd beroert. Het kan een tinteling van extremiteiten zijn - handen, voeten en desnoeds b.v. neus of oren. Maar het is ook nog mogelijk dat u hier een wat wee gevoel krijgt, alsof er iets in uw maag trekt.

Deze zaken moet u dan wel uit elkaar houden. Wanneer vooral uw hoofd beroerd wordt, is het de moeite waard eens vaker te luisteren naar tonen en klanken, die dit gevoel bij u oproepen.

Leer daarop te letten en probeer de betekenis die die klanken voor u hebben zo goed mogelijk te onthouden. Deze klanken betekenen voor u een sleutel tot delen van uw eigen werkelijke persoonlijkheid en kunnen het begin zijn van een bewust ervaren en sterker wordende band met het geheel van de kosmos.

Treden tintelingen op, dan hebben wij met een geheel andere reactie temaken. Hier zijn het voornamelijk uw eigen levensstromingen, die bijzonder worden beïnvloed. Het gevolg is een stimulans die tijdelijk de bloeddruk opvoert en zo de tinteling mede veroorzaakt.

Is dit bij u het geval, dan zult u zich bij het zoeken naar inwijding en nieuwe geestelijke waarden voornamelijk bezig dienen te houden met de kracht, die van u uitgaat en de krachten, die u bij anderen vaak zult aanvoelen.

Probeer te beseffen in hoeverre u door anderen

wordt beïnvloed, zonder dat woorden of gebaren hierbij een overheersende rol spelen. Let op de indrukken die u krijgt. Ga ook na, in hoeverre u anderen door een kracht, die u bewust uitstraalt, kunt beïnvloeden of benaderen.

Op deze manier krijgt u een ander beeld van uw eigen vermogens en daarmee kunt u wederom beschikken over een sleutel die u in staat stelt uw werkelijke ik wat beter te leren kennen.

Reageert u met dit gevoel nabij de maagstreek, dan blijkt hieruit, dat de beïnvloeding niet op het lichaam betrekking heeft, maar dat uw gehele aura reageert.

In deze gevallen raad ik u aan, elke dag - al is het maar gedurende 5 minuten - te mediteren. Neem als uitgangspunt licht. Probeer u eens voor te stellen, dat er uit de kosmos een schijnwerper op u schijnt met blauw licht of iets dergelijks. In de keuze van kleuren bent u natuurlijk geheel vrij.

Door dit te doen gaat u nieuwe harmonische waarden beseffen en vanuit deze harmonien kunt u dan veelal voor uzelf een verdergaand beseffen en beleven opbouwen.

U ziet, dat geluid, als meest werkzame invloed voor het merendeel van de mensen, een wat verdergaande uitleg noodzakelijk maakt dan bij de visuele beïnvloeding door gebaren het geval was.

Nu U dit alles weet zal ik proberen, enkele passende klanken te vinden, die een dergelijke werking op u kunnen hebben. El. Ela. Elohim. Adonai.

Doet het iets? Denk dan aan het voorgaande en u hebt mogelijk weer een vingerwijzing in de juiste richting gevonden. helaas kan ik enkele andere facetten, die bewustwording kunnen bevorderen, hier niet demonstreren.

Ik hoop echter alleen met deze twee voorgaande proeven u reeds duidelijk te hebben gemaakt, dat er zeer veel verschillende benaderingen mogelijk zijn, zeker wanneer men zijn wil richt op het ingaan van een eerste fase van inwijding.

Alléen reeds met enkele gebaren en klanken heb ik u een aantal geheel verschillende benaderingswegen aan kunnen geven. 4 heb ik er uitdrukkelijk genoemd, maar enkele andere wegen en mogelijkheden zijn in het geheel van deze lezing mede geïmpliceerd.

Wat betekent, dat U zult moeten zoeken naar uw eigen weg en een eigen vorm van inwijding. Er zijn vele mensen die inwijding verwachten van veel weten. Soms kan dit nuttig zijn. Maar benader de zaak ook dan vooral intuïtief.

Anders doet u mij denken aan iemand die stelde: een geit, die een encyclopedie opeet, zal deze ongetwijfeld beter verteren dan de doorsnee lezer en zal dus ook veel wijzer moeten zijn. En sommigen zullen daar aan toe kunnen voegen: en dus eerder voor inwijding in aanmerking komen.

Indien U dit dwaas vindt, kunt u beter stellen: kennis hebben wij in dit opzicht voornamelijk nodig om zo juist mogelijk uitdrukking te kunnen geven aan alles, wat er in ons bestaat en een beter begrip te vinden voor alles, wat wij rond ons waarnemen.

Dus niet: de werkelijkheid wordt kenbaar door de kennis. Stel: de innerlijke werkelijkheid en erkenning kan eerder worden uitgedrukt en overgedragen, wanneer wij over voldoende kennis

beschikken.

Laat u in verband met innerlijke zaken niet misleiden door de logica. Wanneer je een en een optelt, komt het er wel opaan, wat je optelt. Wanneer ik een mens optel bij een mens, kan het een echtpaar worden, ruzie worden of wat dan ook. Maar er gebeurt in ieder geval wel iets, ook al is dit uit het getal 2 niet af te leiden.

Voeg je echter een mens bij een natie en zie je dit als $1+1$, dan gebeurt er in feite geheel niets. Maar nogmaals: wanneer je de twee juiste mensen samenvoegt, kan daar desnoods een hele natie uit voortkomen.

Uitkijken bij manipuleren met abstracties en het toepassen van z.g. logische regels is dus wel geboden. En vooral wanneer geestelijke zaken een rol spelen. Iets of iemand, dat op aarde als een geteld wordt, kan vanuit een andere wereld of dimensie een betekenis en werking bezitten, waardoor je het beter met 1000 zou omschrijven. Omgekeerd kan een groot aantal op aarde in de geest geheel geen betekenis hebben en voor de geestelijke ontwikkeling dus gelijk aan nil zijn.

Kortom: je kunt niet stellen, dat logica, rekenen e.d. onder alle omstandigheden gelijk zullen blijven en dus ook gelijke of vergelijkbare uitkomsten zullen bieden.

Men is geneigd aan te nemen, dat wat op aarde bijna altijd het geval is, een wet vormt. Neem de zwaartekracht, die op aarde als een onverbreekbare wet wordt beschouwd. Maar waarom zal dan bij een voertuig, mits er sprake is van een bepaalde versnelling en een bepaalde boog t.a.v. aarde, een ogenblik van gewichtsloosheid op kunnen treden? Werkt de wet dan opeens niet meer, of is die z.g. wet een weergave van een geheel dat sterk afwijkt van hetgeen men er gemeenlijk over denkt?

De wetten, regels en zekerheden van de wereld blijken geen onaantastbare waarden te zijn, daar zij plegen te veranderen naarmate de omstandigheden veranderen, maar niet altijd de gelijke verandering vertonen bij een gelijke verandering in de omstandigheden.

Ik stel, er is geen werkelijk vaste waarde te vinden in de uiterlijke kosmos. De inwijding is voor de mens de enige vaste waarde, die bestaat. De band, die erkend wordt tussen jezelf en het andere op een geestelijk niveau, blijkt stand te houden, maar al het andere is variabel.

Ga dan niet uit van vaste wetten en waarden, wanneer u inwijding nastreeft. Begrijp, dat zelfs een waarheid die in zichzelf mogelijk onveranderlijk is, door ons dermate anders kan worden gelezen en geïnterpreteerd, dat zij voor ons vele duizende geheel verschillende betekenissen schijnt te hebben.

Ik denk b.v., dat er bijna net zoveel vormen van christenzijn bestaan, als er christenen zijn. Ook al beseffen zij dit zelf gemeenlijk niet.

Juist het begrijpen van het veranderlijke in de z.g. vaste waarden en het zoeken naar en grijpen naar de waarheid in eigen Wezen plus de erkenning van de verbondenheid, die vanuit uw innerlijk met het andere bestaat, kan u behoeden voor de fout, uw vast te klampen aan zaken, die voor u in feite geen werkelijke betekenis kunnen hebben.

- - - Aan de andere kant zal dit het u mogelijk maken om wetten en regels te erkennen, juist omdat zij er voor u niet toe doen, omdat u beseft, hoe zij in wezen zinloos zijn.

- - - Je konformereren is in dergelijke gevallen immers niet in de eerste plaats het erkennen van de onaantastbaarheid van de regel zelf, maar een uiting van respect voor de naaste: met wie je je verbonden voelt.

- Ten laatste in dit tweede betoog: Wanneer u verder komt in uw bewustzijn, meer ingewijd geraakt dus, bent u ook in meerdere mate aansprakelijk dan anderen. U draagt ook voor meer zaken de verantwoordelijkheid.

- Wanneer een kind met lucifers zit te knoeien en per ongeluk een brand veroorzaakt, zo zegt men: het is erg, het kind had het niet mogen doen. Maar aansprakelijk zijn de volwassenen, die niet voorkomen hebben, dat het kind die lucifers in handen konden krijgen.

Zoudt u met lucifers spelen met het zelfde gevolg, b.v. op 40-jarige leeftijd, dan stelt men u echter zelf geheel aansprakelijk en mompelt iets van in de brand uit de brand.

- Ik zeg 40 jaren, omdat ik dit een zo mooie leeftijd vindt: net tussen onbenul en aow in. Ik wil echter alleen duidelijk maken, dat de volwassene, die de gevaren kent, aansprakelijk wordt gesteld voor zijn eigen daden, maar in wat mindere mate ook mede voor de daden van het kind, dat nog niet weet, waar de gevaren schuilen.

- Wanneer u bewuster wordt, zult u ook meer aansprakelijk zijn, niet alleen voor hetgeen uzelf doet, maar ook voor hetgeen u toelaat van anderen.

- Waar een normaal mens aan de noden van zijn medemens voorbij kan gaan, omdat hij niet eens beseft, wat er gaande is, daar bent u in staat de werkelijkheid te achterhalen en dus aansprakelijk voor alle tekortschieten t.a.v. die naaste. Indien u ziet, dat anderen hun medemensen tekort doen, omdat zij eenvoudig niet inzien, wat zij doen, en u weet wel wat er gebeurt of gebeuren kan, dan draagt u aansprakelijkheid indien u niet met uiterste vermogen probeert, de zaak in het goede spoor te brengen.

- Het beklimmen van de trappen van inwijding betekent ook een steeds meer verantwoordelijkheden op je nemen. Wanneer je dit kunt en durft doen, kom je hierdoor steeds nader tot de goddelijke werkelijkheid, de harmonische eenheid van het Al, waarin de totaliteit steeds weer de weergave vormt van haar eigen beginsel.

x - Mij is niet duidelijk, hoe je inwijding af kunt dwingen met je wil.

- Wanneer u werkelijk zoekt naar inwijding, deze dus werkelijk wilt, zult u daardoor in feite uw eigen bewustzijn en zelfs gedrag konditioneren.

- Indien er bepaalde zaken nodig zijn, om uw inwijding mogelijk te maken, zult u daardoor steeds weer aangetrokken worden en dus uw mogelijkheid inwijding te vinden doen toenemen.

- Anders gezegd: de wil inwijding te verwerven impliceert een reeks gebeurtenissen, die je hierdoor naar je toe trekt, maar ook het opeens bewuster kennis nemen van feiten, het ontvangen

van die boodschappen, die zonder u gerichtheid u voorbij zouden gaan of zinloos zouden zijn, maar nu voor u een bijzondere betekenis hebben. Hierdoor maak je in feite je mogelijkheid tot inwijding steeds meer waar.

Inwijding wordt al te vaak gezien als het kennen van de geheimen van de kosmos, de grote en de kleine arcana b.v. Dus: wat is de kringloop van de ziel? Hoe is de bezieling en de naam van de entiteiten, die in zon en planeten leven?

Het is mogelijk aardig, dergelijke dingen te weten. Daar niet van. Maar brengt het je nader tot de werkelijkheid? Dan kunt u het zo goed zeggen: wanneer ik weet, dat de premier Van Agt heet, verzekert mij dit een betere nachtrust. Of beïnvloed b.v. de kennis, dat uw lichtarmaturen van Philips komen de hoogte van uw lichtrekening?

Het kennen van dergelijke zaken op zich kan je visie op het al of andere zaken mogelijk wat veranderen. Dat is waar. Maar je verwerft er niets werkelijk mee.

Het proces van inwijding is gebaseerd op een willen naar die inwijding, waardoor de beleving en de werkelijke verandering binnen de persoonlijkheid ontstaat, niet een horen van geheimen e.d.

Het is immers in de beleving, dat uw reactie op het andere zowel als uw kennis omtrent u zelve een andere inhoud krijgt. Beter beseffen wat rond je is plus een betere kennis van je eigen wezen is de werkelijke inhoud van alle inwijding.

Heb ik het u zo duidelijk genoeg gezegd? Overigens krijg ik sterk de indruk, dat u tegen elkander hebt gezegd: Laat ons maar niet al te veel vragen omtrent inwijdingen. Anders komt hij dadelijk met een geestelijke hamer en lopen wij met de geestelijke builen. Maar zo iets ligt toch werkelijk niet in de bedoeling.

x In het eerste deel spreekt u over inwijding als een proces, dat sterk individueel is. Kunt u zich voorstellen dat iets dergelijks zich afspeelt in een groepscontext, dus bij meerderen tegelijk?

Het begrip groepsinwijding kan ik mij inderdaad wel voorstellen. Dergelijke groepen bestaan ook op aarde steeds weer. Maar één ding dient u daarbij dan toch wel te onthouden:

Een werkelijke groepsinwijding is alleen denkbaar wanneer de bewustzijnsmogelijkheden plus de inhouden en waarden van de verschillende betrokken persoonlijkheden geheel of grotendeels overeen zouden stemmen. U zult met mij eens zijn, dat dit maar zelden het geval kan zijn.

Er bestaat iets anders, wat men ook wel als groepsinwijding beschouwt: wanneer je te maken hebt met een groep mensen die door uitwisseling van hun ervaringen en soms zelfs een soort fluidum elkander in staat stellen, zichzelf beter te kennen door het feit, dat de een fungeert als een soort spiegel voor de ander.

Deze mensen zullen dan elkander helpen een inwijding te bereiken, ofschoon zij verschillen en dus de betekenis en soms zelfs de mogelijkheid tot verdergaan bij elk van hen anders zal liggen.

Vormt dit een voldoende antwoord op uw vraag? Zo niet dan kunt u het zeggen.

x U stelt: wanneer je een en een bij elkaar telt, dan krijg je wel eens resultaten, die afwijken van de norm. Op de lagere school leren wij, dat je geen paarden bij koeien op kunt tellen: getallen zijn abstract.

- Inderdaad. Getallen zijn in wezen abstracte begrippen. Zolang je daarbij blijft, blijft ook de uitkomst een abstractie.

Bij inwijdingen zowel als in het leven gaat het om een werkelijkheid, waarbij een absolute gelijkheid ook niet door een begrip als een koe en nog een koe kan worden gegarandeerd. Een koe plus een koe is dus wel twee koeien, maar kan nog veel meer inhouden als b.v. blaarziekte. En dan worden een en een in de praktijk snel geen.

Ik stel dat u gelijk hebt, wanneer u stelt dat getallen abstract zijn. Ik stel echter daarnaast, dat deze abstracties wel rekenen vereenvoudigen, maar zinloos worden, wanneer wij voor de uitkomst geen feiten in de werkelijkheid kunnen substitueren. Deze uitkomst echter is van meer afhankelijk dan de algemene norm - aanduiding - van hetgeen men telt. De abstractie is een hulpmiddel en vertegenwoordigt in zich geen concrete waarde zonder meer.

Mijn voorbeeld was misschien uit zuiver rekenkundig oogpunt niet erg gelukkig. Ik heb 1 mens opgeteld bij een natie en een natie is een veelheid van mensen. Gelijkzeitig kan men echter aan die natie nog een reeks eigenschappen, een soort persoonlijkheid, toekennen. De som was dus in feite zoiets als het optellen van een dozijn bij een gros.

Ik zou het nog anders kunnen stellen, maar deed dit niet, omdat dit voor veel begripsmoeilijkheden met zich zou brengen. Stel, dat ik een 3 dimensionale kubus en een 4 dimensionale kubus optel. Twee kubussen dus. Maar de tesseract of 4 dimensionale kubus omvat in feite 6 kubussen van gelijke inhoud. Nagelang je besef is, tel je dus 2 of 7.

Zo kan de waarde 1 op aarde vanuit de geest of vanuit een andere dimensie dus 1000 zijn, zonder dat je in feite ongelijke waarden optelt. Wel tel je ongelijke omstandigheden bij elkaar op.

Wanneer je dus rekent en uitgaat van inwijdingsomstandigheden, waarin waarden niet altijd gelijk zullen zijn door verschil in beseffen, kun je niet terecht stellen, dat $1 + 1$ altijd en alleen 2 zijn.

Ik meen, dat de abstracte rekentaal, die meer omvat dan cijfers alleen, door de mens in feite is uitgekozen omdat het daardoor mogelijk wordt, tot een benadering van de werkelijkheid te komen, waarbij niet alle fasen feiten behoeven te zijn en dus het redelijke proces niet door het eventueel afwezig zijn van de concrete feiten behinderd wordt. Soms brengt dit voordelen met zich. Zo kan de mens op grond van enkele feiten en vele berekeningen het onzienlijke omschrijven, ofschoon het onzichtbare natuurlijk nooit te overzien is. Door de uitkomst middels proeven te testen en een grote waarschijnlijkheid voor de juistheid daarvan aan te tonen, kan men zo vele zaken benaderen, die anders nooit benaderbaar zouden zijn. Maar zelfs dan geldt, dat getallen en proeven te samen alleen een waarschijnlijkheid geven en geen algehele zekerheid bieden.

-- Kortom: door abstracte berekeningen wordt de werkelijkheid meer benaderbaar, zonder dat de getallen altijd de werkelijkheid geheel weergeven en dekken. Helaas ziet men dit laatste ook in vele vormen van rekenkunde. over het hoofd.

-- Dit alles dus ter verheldering van een voorbeeld dat, ik geef het toe, gezien vanuit de abstracte betekenis van het getal één niet gelukkig gekozen was.

x -- Een halve volle en een halve lege vormen te samen een hele.

-- Wanneer u een halve volle fles hebt en een halve lege -- dus twee halfvolle flessen -- en u probeert daarvan een geheel te maken, houdt u alleen scherven over. U zoudt moeten zeggen: een halve volle en een halve lege zijn te samen een volle en een lege.

-- Uw opmerking doet mij denken aan het verhaal van Jantje, die op school moest antwoorden op de vraag: wanneer jullie thuis met 5 kinderen zijn en moeder heeft voor jullie 4 appels, wat krijg je dan? Het antwoord was; appelmoes.

-- Wat niet zo gek is als het lijkt, want op deze wijze zou de meest eerlijke verdeling mogelijk zijn, ook al klopte het antwoord niet met dat in het rekenboekje van meester.

(antwoord bekort)

Daarmede vrienden, zullen wij deze bijeenkomst zo langzaam gaan besluiten. Ik kies daarvoor de bekende improviserende manier, maar stel zelf als onderwerp inwijding.

Ik zoek de werkelijkheid,
Ik zoek het goddelijke licht
en voel ontbonden mij
van plicht en zijn
tot ik de werkelijkheid erken.
Eerst wil ik blij
vooral in werkelijkheid gaan leven.
Zo begint het eerste streven.

Ik zoek de kracht
ik beleef het licht
ik leef goddelijke werkelijkheid
erken mijzelf als deel daarvan
en toch soms ermee in strijd.
Ik wil leren een te zijn met het licht
en de werkelijkheid mij gegeven.
Dat is de tweede fase van het streven.

Ik zoek te beseffen wat ik ben
wil weten wat ik kan en ken
de grenzen slachten
totdat de wereld mij erkent
bewust mijn wereld leven kan.
Mijzelf kennend ben ik dan
een deel van het geheel
en wil mijzelf voor het geheel steeds geven.
Dat is de derde fase van het streven.

Ik zoek de zin van het bestaan
en met het al vervlochten
mijn ik, waarin nog strijd
en strijd en strijd
steeds weer wordt uitgevochten.

Het licht verdringt de duisternis
het duister wil het licht doen sneven
en ik moet leren hoe die twee
onverbrekkelijk zijn verweven.
Ben ik verbonden met die twee
ook in mij zonder strijd,
zo zal ik anders leven.
Dit is de 4e fase van het streven.

Ik zoek in de oneindigheid
de feiten te erkennen:
een waarheid, die illusie sloopt
de kracht die is en , onverhoopt,
mij inzicht geeft in meer.
Ik zoek het feit, verborgen
achter alle leer
en openbaringswaarden
en smeed mij uit het stille licht
de zwaarden
die duisternis en licht versmelten
en waarheid brengen in mijn wezen
zodat ik wetend leven kan
bevrijd van tijd en vrezen.

Want voor hem die naar bewustzijn streeft
is dit de volgende trap die licht en inhoud geeft.
Zo ga ik, tree na trap en trap na tree
en spreek mijn waarheid
tot ik besef, dat ik te veel
beoordeel en bedissel voor het
al, mij voor het hoogste neig
en, verdergaande, zwijg.

Dan krijgt het Al een stem.
het melodieuze akkoord van sterren
en geheel de kosmos smelt mij saam,
tot slechts een enkel woord, een naam.
Daarin ben ik niet meer.
en zal toch altijd weten
te zijn een deel van Al.
dan kan ik al vergeten
omdat ik werkelijkheid betreed
Dan pas ben ik ingewijd
ofschoon ik dat begrip vergeet
en zelfs van streven niet meer weet.

Wat nog een kleine visie was op de trappen van inwijding.
Moge het u gegeven zijn, elk op uw eigen wijze, de trappen van
werkelijke bewustwording te bestijgen en vanuit deze bewustwor-
ding voortdurend juister de harmonie eenheid en verbondenheid
tot uiting te brengen die de kern en basis is van de hoogste
waarden van het al. Goeden avond.

d.d. 4 mei 1979